

V tisk. tiskar in soloto
 shaja in volja v Mari-
 boru brez posiljanja na
 dom za vsa leta 8 gl. — k.
 za pol leta . . . 4 . . . 20 .
 za četrt leta . . . 2 . . . 10 .
Po pošti:
 za vsa leta 10 gl. — k.
 za pol leta . . . 5 . . . 20 .
 za četrt leta 2 . . . 10 .
 Vredn. št. in opravništvo
 je na stolnem trgu (Domo
 platz) hiš. št. 184. —

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
 Za navadno dvestopno
 vrsto se plačuje
 6 kr., če se tiska št. 1.
 5 kr., če se tiska št. 2.
 4 kr., če se tiska št. 3.
 večje pismenke se plaču-
 jejo po prostoru.
 Za vsak tisk je plačat-
 kolek (štampelj) za 50 k.
 Holopisi se ne vračajo,
 dopisi naj se blagovoljno
 frankejojo.

Št. 54. V Mariboru 8. maja 1869. Tečaj II.

V Mariboru, 7. maja.

„Med vsem narodnim gibanjem je vladajoči nemški stranki najljubši narodni napredek Slovencev. Nemška stranka se neizmerno jezi, da so v Avstriji Slovenci, in zlasti, da se Slovenci predrznejo svojo eksistenco kazati. Predolgo je že tega, kar so se bili Nemci navadili, vse dežele, kjer biva Slovenci, prištevati čisto nemškim deželam, ali vsaj praviti, da so čisto nemške, in po tem so z njimi ravnali. Pred marcem mesecem l. 1848 se ni na Slovence v ničemur drugem oziralo, kakor da je ta ali oni bolj ali manj proslavljen nemški pesnik slovenske narodne pesmi prestavljal in izdajal, in da je nemška literatura te lepe ljudske glasove vesela sprejemala. Nemcem pak so veljale te slovenske narodne pesmi toliko kakor glasovi iz „onega“ sveta, kakor zapuščina izumrlega naroda; nabirali in sprejemali so jih v nemško literaturo, n. pr. kakor se izkopujejo rimske starožitnosti in se postavljajo v muzeje. Da pa zdaj ti Slovenci, kot jako živ narod, ne le pojó, ampak da tudi govoré, in da hočejo celó pri vredenji Avstrije nekaj govoriti in veljati, to se zdi vladajoči nemški stranki strašansko predržno in čisto neprenesljivo. To posebno na Štirske, kjer bi Nemci radi svojim slovenskim sodeželanom naravnost odrekli pravico živeti. Kaj pa da, ko bi bil pred marcem mesecem leta 1848 kdo tajil, da ni Štirska čisto nemška dežela, zasmehovali bi ga bili in zmerjali kot izdajalca nemštva. Če je kdo kazal na slovensko prebivalstvo južne Štirke, reklo se mu je: „Ah, to so le še kmečki ostanki in nekteri pokmečeni farji; vsa inteligencija je nemška; nobeden omikan človek se ne bo prišteval Slovincem“. Večidel je bilo temu tačas res tako, in je kakor znano ostalo nekterim, zlasti imenitnim osebam notri do današnjega dne. Sploh pa se je od leta 1848 sem čisto predrugačilo, zdaj tudi omikan Slovenec svoje narodnosti več ne zatajuje, ampak si marljivo in slavno prizadeva, povzdigniti ves narod do narodne omike. To je pa nemškim Štircem jako neprijetno in zatorej se jim zdi, da nemška omika, nemško svobodoumje in nemško pravočutje dopušča, ka se Slovenci v njihovem prizadevanji s kratka zatrejo, češ Štirci so Nemci, torej morajo tudi štirski Slovenci postati Nemci.“

S temi institutimi besedami je pošteti nemški publicist Schuselka uvodil in pozornosti nemških čitateljev priporočil tudi v našem listu priobčeno brošuro g. dra. Dominkuša o slovenskem prizadevanji. Mi bi bili Schuselkovim besedam vsakako dostojen prostor odločili. Zdaj pa, ravno zdaj imajo za nas njegove besede še večji pomen. Kar tu govori nemški federalist o štirskih Slovincih, ravno tako, ali še bolj velja o naših primorskih slovenskih bratih in — kakor je tudi to smešno slišati, vendar je resnično — o tam vladajoči italijanski strani t. j. peščici poitaljančenih Slovanov in naseljenih Italijanov! Na Primorskem in zlasti v tržaškem mestu in okolici se je do zločinske strasti raznela vroča laška kri, ko so Slovenci ne le po- zali, da so, ampak da hočejo to tudi ostati, kar so, in pa napredovati, da ne hočejo brez testamenta umreti večne narodne smrti v naročji laške ma- čehe, ampak da hočejo biti tudi tako predrzni in tirjati, ka se jim v srenji, deželi in državi odmerijo tiste pravice, ktere zagotavlja že sam pomen države, zlasti pa pravne države vsakemu dvžavljanu. Strast slovenskih nasprotnikov na Primorskem je tem večja, ker ondotno narodno gibanje ne raste toliko od leta 1848 sem, ampak prav za prav od tistega dne lanskega leta, ko so se Italijani z noži, revolverji in kamenjem pregrešili ne le nad narodno, ampak tudi nad osebnim svobodom. Prepričani smo, da se bodo Italijani na drobno še dalje proti Slovincem posluževali sredstev, ki so v italijanski domovini že tolikokrat delali zgodovino — krvavo zgodovino.

Denašnji naš dopis iz Trsta kaže, da domovina italijanskih „bravi“ ni samo tam, kjer „citroni cvetó“, ampak da so se te baže ljudje aklima- tizirali tudi na slovenskih tleh tržaških. Pa kar je dovoljeno italijanskemu fakinu, ni dovoljeno italijanskemu starešinu! Zatorej si je mestno svetoval- stvo tržaško poiskalo drugačno orožje proti Slovincem. Orožje sicer ni originalno, pa po originalnosti tiranstvo in absolutizem ne vpraša. Orožje mestnega svetovalstva bodo, kakor nam je poročil za zadnjo številko naš tržaški dopisnik, magistratni komisarji, ki pridejo na mesto doseda- njih okoličnih županov. Kaj pomenijo magistratni komisarji? Nič drugega ne, kakor da v mestni okolici neha prvo poroštvo svobodne države, srenjska avtonomija. Okolični župani sicer niso nič pregrešili, niti toliko ne, da bi se jim moglo v oči vreči. Pa kaj če to? Svojevolja starešinstva in dovolje- nje vlade zadostuje, da prenema slovenska samouprava in da jo prevzame pla- čan uradnik, ki bo storil, kar želi oni, ki ga plačujejo ne brine se za to, kaj tirja srenjska korist. Vladajočim strankam navadno ni svetovati, torej tudi mi ne bomo svetovali. Vprašali se bomo le, ali se je Slovincem tega komesarjenja in te kontumacije bati? Ne! Prvič nas uči skušnja, da je Slovincu nekoliko tujčeve pete na zatilniku treba; sicer se ne gane in na- vadno iz rok pusti še tiste pravice, ki mu jih je narava ali dobra volja dala. Drugič nas uči zgodovina vseh političnih kontumacij in komisarijatov, da se z njimi nič, ali ravno nasprotno doseže. V izgled nam je Ogerska, ki je dolgo ječala pod temi absolutističnimi pripomočki, ki je pa iz kontumacije in pesti komisarjev naravnost stopila na najsvobodnejše stališče, kar ga je do zdaj še kateri narod v Avstriji dosegel, takoda je zdaj od dobre volje ogerske odvisna vsa politična modrost, vse delovanje vladajočih strank v

Avstriji. Neveljavnost kontumacij nam kaže v najnovejšem času česko iz- jemno stanje, ki drugega ni rodilo, kakor nekoliko zadreg in mnogo očitani svojim očetom. Tretjič se spominjamo, da so baš sedanji dunajski ministri naravnost izrekli, da se v Avstriji z absolutizmom ne da vladati. Mi ne bomo imeli razlogov obžalovati, če so ti gospodje svoje prepričanje že toli- kokrat in zopet zdaj zatajili, nas ne bo zatekla niti sramota niti škoda, ki bi iz tega izvirala. Kakor si bodo postlali, tako bodo ležali: proti naravi in pravici se brez kazni ne greši! Samo eno je, kar nas kot dobre Avstrijane pri teh komisarijih vendar le peče in zdi se nam stvar jako važna.

Naši nasprotniki, italijanske, magjarske, nemške in pomešene krvi so nam do zdaj res očitali, da to, kar od države tirjamo, preseza meje tega, kar se nam more dati. Mi mislimo, da to ni res. A nasprotniki nam bodo vsaj to priznali, da dokler od države še kaj upamo, da torej tudi želimo, da država ostane in se reši iz sedanjih notrajnih in zunajnih nevarnosti. Dokler tirjamo, priznavamo, da je država še sposobna spoInovati svoj poklic, da je države še treba. Nasprotniki tega ne priznavajo, torej ne priznavajo niti potrebe sedanje države. Do zdaj nam na še ga prepričanja še niso vzeli. Ako bodo pa dosledno vse odrekli, kar mi spoznavamo kot neobhodne po- gaje svoje eksistence, ako nam bodo dosledno dokazovali in sicer z dejanji dokazovali, da država ne more zadovoliti našim potrebam in izvrševati svoj- jih dolžnosti, potem nas morebiti s časom prepričajo s svojim dokazovanjem, in ako bo kedaj bila ura, ko bomo — ker živi umreti nočemo in ne mo- remo — gledali, da se nam drugje dá, drugje izpolni, kar se nam v se- danji sestavi dati in izpolniti noče ali nemore, potem naj se za to Avstrija zahvali pri onih, ki so njene najboljše prijatelje tirali iz njenega naročja v — tuje roke. Ako bo Avstrija kedaj klicala svoje verne sinove in se nihče ne oglasi, potem naj se drži onih, ki so nas izgnali izpod strehe, pod ktero so toliko stoletij v sreči in nesreči stanovali naši predniki!

Dopisi.

Iz Ljubljane 5. maja [Izv. dop.] A. F. Lokalne novice so v Ljubljani res tako redke, da človek mora, ako hoče kaj pisati ali govoriti, včasih pečati se tudi s politikom. Česenam tudi zdaj še odreka zrelost za take reči, češ da so le nektare osebe same zmožne za kaj takega, se vendar ne damo prestrašiti. Da „Nov.“ denes kar besedice o kandidatu za Trebnje ne zinejo, moramo se jako čuditi. Temu je vzrok menda to, da so si on- dotni volilci z Ljubl. „Slovenijo“ o kandidatu zelo navskrži; kajti medtem ko hrepenijo doli po Zarniku, se tukaj nekako mrzlo drže, kar najraje bi ga ovrgli. Ne morem skoro verjeti, vendar govori se mnogo, da prošiljajo nekteri na tistem pisma trebanskim volicem, v kojih jih svarijo pred Zarni- kom, češ da je egoist, nasprotnik duhovščini i. t. d. Ko bi bil g. dr. Zarnik res egoist, sedel bi že lahko pri bolj bogati mizi, nego sedi v istini. Kdor pa trdi, da je nasprotnik duhovščini, naj pa vzame v roke „Novice“ leto 1867 in bral bo, kako je ravno on slavil po dovršenih volitvah našo duhov- ščino. Odneha naj torej to ščuvanje v domačem taboru in ne branim se pokazati moči, s ktero se ne more ponašati vsak narod.

Naše dež. gledišče bo ostalo še vedno nemško. Druzega maja imelo je nekaj „theaterfreud-arjev sejo, v koji se je po dolgem ugibanji, potem ko jim je prišel tudi naš narodni dež. odbor z izdatno podporo na pomoč, sklenilo penoze iz vseh kotov skup spraviti, da ne vgasne luč v nemški „Musen-Halle.“ Ni potem čuda da naši nasprotniki še vedno trdijo, da je Ljubljana skoz in skoz nemško mesto. — „Tagblatt“ je sevrniški tabor po- pisal prav po svoji navadni maniri. Govori se, da so doktori tega lista skovali dopis doma v Ljubljani in sicer že par dni pred taborom. Tagblatt-ovcem je vse mogoče. Sicer jim pa srca radosti poskakuje, kader se spominjajo na biakoštni ponedeljek, kajti pri vižmarskem taboru bodo imeli priliko tabor si sami ogledati in izmisli si nekaj „novih“ laži. — „Sokol“ ima 8. maja v svoji novni telovadnici v g. Cvajerjevi hiši ob 8. uri zvečer občni zbor, po zboru je veselica pri „Slona“ in potem izleti okolo 60 Sokolov na pivški tabor. — Profesor Pirker skuša zarad znanega „odprtega pisma“ napeti zoper Triglava pravdo.

Iz trebanskega okraja 5. maja 1869. [Izv. dop.] Čas volitve deželnega poslanca mesto rajnega Santo-Treo-ta se bliža, odbor „Slovenije“ nam pa še zdaj ni svojega kandidata povedal in priporočil. Zakaj tako? Mar li zato, da ima kandidat konstitucionalnega društva več časa, volilce na svojo stran pridobivati? — Kdo je kandidat konstitucionalce, bilo je že v narodnih časopisih omenjeno, namreč ces. kralj. deželni predsednik Konrad žlahtni Eibisfeld. Je-li odbor „Slovenije“ s tem kandidatom zadovoljen, ker tako dolgo ne pové in ne priporoči nobenega kandidata? — V našem kraju si nikdo ne želi ces. kralj. deželnega predstojnika za deželnega po- slanca, ker dobro vemo, ka je on od vlade plačevan, in ka se on nikdar za narodne pravice na noge stavi ne bo, kaderkoli bi se narodna zahtevanja ne vjemala z njegovo vladno službo in z ukazi in željami dunajskih mini- strov Beusta, Giskre, Hasnerja, Herbsta in drugih, o kterih nam je le pre- dobro znano, ka oni o slovenskih tirjavah in potrebah in o ravnopravnosti slovenskega naroda nič slišati in vedeti nečejo. Takega kandidata, za kte-

rega se politično društvo ljubljanskih tajčerjev in birokratov poganja, si nikdo naših krajanov za deželnega poslanca zeleti ne more, kdor le količakaj narodne zavesti in le količakaj ljubezni za obstanek in blagor slovenskega naroda v sebi čuti. Ravno temu kandidatu bi pa mi sami v deželni zbor pomagali, ko bi se ne zedinili o narodnem kandidatu, kar vendar ne more tako biti, če se vsi dobro presodijo, o katerih se pripoveduje, da za naše poslanstvo kandidujejo, ker izmed njih si ne moremo boljšega zbrati, nego je dr. Zarnik. Kaj pa še čakakamo, ka ga ne okličemo za narodnega kandidata? — Odbor „Slovenije“ boje med dvema omahuje, kateri izmed nju bi bil priporočiti. Ako nečemo sami s svojo neodločnostjo in morebiti z svojo neslogo našim narodnim protivnikom pogum dati in k njihovi zmagi pripomoči, ne smemo oprezovati dalje. Kako tudi le moremo pri sedanjih političnih razmerah le en sam trenotek omahovati, koga bi volili! Naj bi se vedno v spominu imel prigovor, ki pravi: kdor dolgo izbira, izbirek dobi. Če imamo sposobnih in zanesljivih narodnih kandidatov za deželno poslanstvo na izbiro, sicer je prav razveseljivo, vendar se nam je pa varovati, da ne pride pri obilosti narodnih kandidatov mesto narodnjaka izvoljenec protinardodne stranke v naš deželni zbor, kajti potem bi nas mogli in morali naši nasprotniki po pravici zasmehovati, ker obžalovanja bi nikakor ne zaslužili, enako onemu kmetovalcu, kateri pri bogati letini po svoji nemarnosti kruha strada. Zatorej je treba brez oprezovanja z narodnim kandidatom pred volilce stopiti. Kdor izmed družih kandidatov s svojim odstopom od kandidature pripomore k zedinjenju volilcev za enega kandidata, dokaže s tem svojo pravo, iskreno ljubezen do svojega naroda in svoje domovine, prva bodočih volitev deželnih poslancev pa pripravi tudi njemu poslansko mesto v ljubljanskem deželnem zboru. *)

Iz Trsta 6. maja. [Izv. dop.] **) Slavni govornik Mirabeau je dejal v parlamentu: „Svoboda nam je potrebna, ako hočemo napredovati, — napredovati pak moramo, da si svobodo ohranimo.“ Denes vidimo, da teh besed niso preslišale politične, ne socijalistične stranke, vidimo, da so se jih oklenili vsi narodi, vsi stanovi. Le sredstva niso vsem enaka. Kdor se pa ne drži pravega sredstva, je sanjač in ne zna, kaj je svoboda, kaj napredek. Taci sanjačev nam v Trstu bogme ne manjka. Oni, ki so si izvolili geslo „progresso“, tlačijo rod, kateri ima pravico imenovati zemljišče, na katerem Trst stoji, svoje zemljišče, — tlačijo Slovence ter jih sramotno žalijo — da! prišlo je v tem mestu, kjer imajo progresisti vajete v rokah, tako daleč, da še Slovencem na javnih prostorih življenje ni varno. Svobodnjaki te baže se rekrutirajo večidel iz sredine omikanih stanov; tako barem moram soditi, ako pogledam društveni imenik, — v njem se nahajajo cele falange doktorjev, profesorjev in še drugih učenjakov. — Drugo laško društvo se imenuje „il comitato italiano triestino.“ Kdor hoče temu pristopiti, mora pri gospodih, ki tukaj širijo laško propagando, imeti že mnogo zaupanja, vsi udje so med seboj zarotniki. Spredaj omenjeno društvo dela za napredek, to-le pak za svobodo (!) v robstvu (?) živčih Italije sinov! Čudno, — te gospode nekaj boli, a sami ne znajo kaj? — Tres faciunt collegium — torej omenjam še tretjega društva, kjer je spredaj omenjenima vestni trabant, imenuje se „libero pensatore“, elit tega društva so mesarji, krojači, fakini itd. Ti-le morajo dobiti od narodnjakov in svobodnjakov podporo, ker so prav za prav njihovi eksekutivni organi; o tem se lahko vsak prepriča, kdor njih vedenje opazuje. Imajo posebna znamenja, s katerim se pri svojih intrigah bolj razumejo nego z jezikom. Naj vam tukaj le eno priliko povem. Bil sem včeraj zvečer z več prijatelji v neki glasoviti pivarni, pogovarjali smo se slovenski. Zdad stopijo v sobano štirje „liberi pensatori“, spoznavši nas, vsedejo se kakor bi trenil vsak k drugi mizi. Pri vsem tem so se pa neprenehoma pogovarjali; in sicer z očmi, s prsti, s pivnimi kozarci in gibanjem ustnic. Kdor jih ni dobro opazoval, še se za nje zmenil ni. Eden naših prijateljev se napoti domu; ko vrata zapre, so vsi štirje patroni po koncu, vsak odide skozi druga vrata. Meni se to sumljivo zdi, grem torej gledat, kaj bode. Stopim na ulico in glej vsi štirje fantalini nevsmiljevo mlatio po glavi našega tovarisa. Na moj krik „policija“ se Lašički prestrašijo, le eden še pretepa reveža, temu se pa naš korenjak vendar srčno brani, jaz pa hitim v sobo pomoči klicat. Pa ko smo zunaj, že nikjer žive duše več, zginito so vsi, kakor bi jih zemlja požrla. V veliki skrbi zdaj hitimo vsi skokoma v prijateljevo stanovanje, kjer ga najdemo krvavega pred ogledalom. Ranjen je na glavi z nožem pol palca globoko, po vsem životu pa moder od vdarcov, ki jih je dobil brez vzroka s palčami. Ko je besu-nom ušel, tekli so vsi z odprtimi noži za njim, pri tej priči je zgubil klobuk in palico. To je tedaj zveličavni sad laških društev, ktera imajo na čelu svobodo in napredek. — Ta dogodka se je policiji naznanila in upati je, da bodo fantalini kmalu v rokah sodnije, ker fizionomijo enega smo si vsi dobro zapomnili.

Konečno se naznanjam, da se odpelje spodnje-štajarski polk štev. 47. F. Z. M. Hartung, kateri je zdaj v Trstu, — ne pa v Pulji, kakor sem čital zadnjič v vašem listu — že 30. t. m. v Zader, kjer bode garnisoniral, a ne v Kotorji.

Iz Prage 3. maja. [Izv. dop.] Komaj je zrušeno izjemno stanje že se je jelo razvijati narodno življenje ne le po Pragi in okolici, ampak sploh po celem Českem, da se človeku zdi, kakor bi bil celi narod preroben.

*) Iz več krajev trebanskega volilnega okraja se nam piše o novih kandidatih, ki se več ali manj na narodno stranko opirajo. Vse te dopise nečemo naznanjati, da se ne bi edinstvo narodnjakov kalila in bi zmagal nasprotni kandidat po razcepitvi narodne stranke. Nemška stranka ima kandidata že davno postavljene. Za Konrada agitira zdaj vsa birokratična stranka, ki si je svojo taktiko po zadnjih skušnjah poboljšala; za istega pasivno delajo tudi nekteri oportunisti slovenski. Imenujemo samo dva izmed slovenske stranke: bivšega c.k. uradnika Ogrinca in župana Zužembškega. Slovenskih kandidatov je torej od straha. Zedinjenja, zedinjenja je živo treba, sicer slovenski kandidat propade s tem, da bo vsak na eno stran vlekel.

**) Popisa lepo prosima; tudi ne posabite telegrama.

Vred.

Društva, katerim so bile roke zvezane, so pričela z novega svoja dela. Pod izjemnim stanjem so morale vse, tudi najpotrebnejše reči pod argusovimi očmi policijskega komisarja obravnati, kar bi moralo zdaj se ve da čisto odpasti. Vendar se ne kaže, da bi vedela slavna policija kaj o zrušenju izjemnega stanja; kajti k odborovi seji karlinske založne je bil po navadi, katero si je prisvojil zadnje čase, nazoč policijski komisar, čeravno se dotičnemu odboru ni zdelo potrebno v zdajšnjih pomerah, policijo o seji spoznati. — Tudi naše novinarstvo je stopilo v one razmere, v katerih je bilo pred izjemnim stanjem; se ve da do zdaj le kar se pisave tiče; Bog ne prizadeni, da bi stopilo v oni ožji dotik z državnim pravdnikom. Tudi taborovali bomo, ali bolje, smo začeli. V nedeljo 9. t. m. na dan slovenskega pivskega tabora bo na Ripu obletna slavnost v spomin lanskega prvega in edinega českega tabora. Veliko se pripravlja ter upamo, da bo to lepa narodna slavnost. Blizu Prage bo tabor na dan slovenskega tabora na Vižmarskem polji, in sicer tabor omladine, iz istim programom kakor Horicki. Vprašanje je še, če bo dovoljen; prošnja se je že oddala. Če bo dovoljen, se taboritom ne bo bati nikakoršne krivice, saj smo dobili te dni 2 škadrona uzarjev, nekaj pešcev ter nekoliko žandarjev, kateri so pre le „prve lastovske“, za njimi jih pride neki še veliko več. — Kakor vidite, je vstalo z naravo vred tudi narodno in „drugo“ življenje, iz prisiljenega zimskega spanja, pa okrepcano.

Politični razgled.

V državnega zbora gospodarstvenem odboru je sklenjeno zidanje železnice sv. Peter-Reka. To se ve, da pride predlog še skupno zbornico. —

Povedali smo že govoré o avstrijsko-pruskih razmerah, da je viša vojaška oblastnija avstrijska (generalštab) poročevaje o vojni l. 1866 razglasila tudi neko skrivno Bismarkovo pismo, iz katerega je razvidno, da se je Prusija hotela pomnožiti. Zarad tega je bil nastal boj med pruskimi in avstrijsko-vladnimi listi. Prvi so avstrijski vladi očitali, da je ono pismo ukradla. „Wiener Abendpost“, vladni list dunajski odgovarja, da pismo od vladne avstrijske strani ni bilo ukradeno, temuč da ga je dobil le dotičen pisatelj generalštabovega poročila, in da je pismo dobljeno v vojnih časih. Torej se z objavljenjem Prusija ni mislila žaliti. — To vse se pač pravi ogenj gasiti, kateri je nalašč narejen.

Iz Zagreba se poroča da je kardinal Haulik, vselej dober prijatelj vsake vlade na smrt bolan. — Prince Napoleon si boje misli popotovati tudi Zagreb ogledati.

Na Moravskem so se povsod pri sestavljanju porotnih sodnij v tiskovnih rečeh Slovani — oželi. Porotniki so po ogromni večini le nemški. Ali bodo ti v denašnjih časih slovenskemu časopistvu pravilni? —

Poljsko-gališkega zbora vlada ne bo razpustila, kakor se českim listom piše. Povzeti je iz poljskih časopisov, da bi Galiciji veselili bili, ako bi vlada to res storila. Potem si mislijo Poljaki vse druge možé izvoliti nego so dozdanjí oportunci, in v ustavi bratje slovenskih poslancev.

Romanski poslanci v ogerskem zboru niso v programu edini. Izmed 22 poslancev je stopilo v romanski klub samo deset. To je prav žalostno.

Tudi na Bavarskem se začenja zdaj živo gibanje, katerega vzrok so volitve v deželni zbor. Tudi tu si stoji več strank nasproti, med katerimi ste dve glavni: ena klerikalna, ki hoče le o Bavarski, ne pa o zedinjeni Nemčiji kaj vedeti, druga liberalna, ki želi ožjo zvezo s Prusijo.

Med Rimom in Rusijo se boje pričenjajo razgovori zastran nove pogodbe. Znano je, da je bila Rusija svoj konkordat s papežem odpravila.

V Ruskem se predeluje zakon o tiskovinah. Novi načrt je boje prav liberalen. Zopet lep korak od ruske vlade, tem lepši, ker ni prisiljen. Po drugod so se dobile in se dobivajo vse polovične svobode vselej še le tačas, ko mogočnim gospodom skrajna voda v grlo teče.

Razne stvari.

* (Iz Novega mesta) se nam piše: „Ne more si človek skoro misliti, kakovih sredstev se poslužujejo naši nemškutarji, da bi dosegli svoj namen. Vse jim je dobro. Ni dolgo tega kar so dobili naši dijaki iz Prage česke narodne čepice podčbradke. Čepice same na sebi so sicer nedolžne, pa našim nemškutarjem so zavoljo jugoslovanskega grba „polumeseca v zvezdi“ trn v peti. No morejo jih videti. Zato so najeli mestne fakine, da bi dijakom zbijali čepice z glave. Nek v dolgeh zakopan grajščak je še celo rekel da jih dijaci ne bodo nosili, pa naj ga tudi vsaka tisoč goldinarjev stane. Glejte kakšni so to možički ki se sicer, kader je kaj na dobiček misliti, Slovencem na vse načine prikupujejo.“

* (Žandarjev) je prišlo v Prago dva velika oddelka, in sicer v pomoč policiji. Pravijo da to še ni vse, in da se bode glavno mesto Čehov še bolj blagoslovilo s temi koristnimi možmi.

* (Jugoslovanska akademija) je izdala poslednje dni štiri knjige. Najvažnša za naše čitatele je „rada“ VI. knjiga. Prinaša razpravljanje od najboljših hrvaških učenjakov. Nahaja se med članki tudi eden slovenski: „kaj so hudourni vrtinci“ od dr. Šubica. „Pozor“ o tem piše: Veoma če nam goditi, ako učene Slovence nalazili budemo u čim većem broju medju radnici naše akademije. Ova se sloga može postići samo u dubu bratske ljubavi; s toga akademija radi veoma mudro, što štampa razprave jednim i drugim pismom. Samo vjetrogonje ili zlobnici mogu prezreti obstojeće narodne okolnosti, a pametni rodoljubi uzimaju jih u račun propustajuć vremenu, da lieči rane, koje je vrieme narodnjemu tielu udarilo.